

Karakuri

ningyo

Prva priča u ovom dugo očekivanom proljetno-ljetno-jesenskom broju bavi se, naravno, robotima. I to ne bilo kakvim robotima, već steampunkovskim automatima-samurajima. Nikola nas vodi na putovanje u daleki Japan uz pomoć vrlo zanimljivog i vrlo neočekivanog glavnog lika ...

I

Pablo Moreno, kapetan dvadeset metara dugog keča *Gazela*, stajao je na palubi svog broda i glumio kako zainteresirano promatra pučinu. Odmah pokraj njega nalazio se besprijekorno dotjeran stariji muškarac u staromodnom i za more neprikladnom sakou, također zagledan negdje u bespuće oceana. Većinu vremena tijekom dosadašnje plovidbe nisu mnogo razgovarali, stoga je kapetan Moreno koristio ovakve trenutke da pažljivije prouči svog putnika.

- Želite li mi se možda danas pridružiti na večeri? Namjeravam otvoriti bocu Tokaja koji me već duže vrijeme čeka u skladištu - konačno progovori, tek treći ili četvrti put toga dana.

- Ah, Tokaj ... - promrmlja tihim glasom čovjek. Nije se doimao nimalo zbunjen iznenadnim prekidom tišine.

- Nekom posebnom prigodom, ako smijem pitati?

- Četvrtak je ... Nisam siguran koliko se to može svrstati pod posebne prilike. Istini za volju, dosadilo mi je čekati neku posebnu priliku.

- Svakako, bit će mi zadovoljstvo.

- Zaista?

- Djelujete iznenađeno.

- Naravno, ovo je prvi put otkako smo isplovili iz San Francisca da ste pristali jesti sa mnom.

- Nemojte to doživljavati osobno.

- Ne doživljam. Na jednaki način ignorirate i ostatak posade.

- Ne želim vam dosađivati za stolom. Ni posadi također.

- Ne morate se bojati toga, čak i da jeste dosadni. More spusti i mnogo više kriterije od mojih.

- Ipak, postoje neki običaji od kojih nikada ne odstupam. Upravo zato u New Yorku gotovo uvijek jedem sam.

- Zašto ste se sada predomislili?

- Tokaj je igrom slučaja moje omiljeno vino.

- Ah, kakva sretna okolnost! Pretpostavljam da se isto ne bi moglo reći i za zlatoskušu? Da zaokružimo